

★ *Paula Noronen* KUVITUS *Terese Bast*

SUPERMARSU

JA ROSKAAVAT RYÖKÄLEET

*Marsu-Halonen omistaa tämän kirjan
kaikille marsukavereilleen.*

(Omistus käännetty marsukielestä
suomeksi.)

Supermarsu myös

Paula Noronen
SUPERMARSSU

ja roskaavat ryökäleet

Kuvittanut *Terese Bast*

**Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki**

*Tässä kirjassa Marsu-Halonen asuu
yksin häkissään, koska se on erikoismarsu,
jolla on taikavoimia, eikä se halua ketään häkkiinsä.
Mutta huomaathan, että oikeassa elämässä marsulle
suositellaan kaveriksi toista marsua, ettei se
tuntisi oloaan yksinäiseksi.*

Teksti © Paula Noronen 2018

Kuvitus © Terese Bast 2018

Teoskokonaisuus © tekijät ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2018

Supermarsu-animaatiohahmo © Yellow Film & TV ja Plotwise

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-9899-2

KUMIANKAN HYÖKKÄYS!

Hieno aamu! Sain olla yksin kotona ennen kouluun lähtöä. Äiti oli poikkeuksellisesti rientänyt jo aamuviideksi töihin. Vanhainkodissa, jossa hän on sairaanhoitajana, oli tapahtunut suuri vesivahinko. Se johtui siitä, että Oili-mummo ja Erkki-pappa olivat saaneet päähänsä perustaa uima-altaan vanhainkodin kerhotalaan. Heidän suunnitelmansa oli ollut tukkia lavuaari ja muodostaa uima-allas siitä valuvasta vedestä. Siinä vaiheessa kun yöhoitaja oli saapunut paikalle, oli vettä valunut lattialle jo kolmekymmentä senttiä. Oili-mummo ja Erkki-pappa polskivat käsipohjaa snorkkelit kasvoillaan, kun yöhoitaja pääsi sulkemaan vesihanauksen.

Vettä oli valunut kerhohuoneen lisäksi rappukäytävään ja koko henkilökunta oli hälytetty heti aamusta

kuivaamaan lattiaa. Vanhainkodin johtaja kysyi Oili-mummolta ja Erkki-papalta, miksi he tekivät noin tyhmän tempun.

– Elämä on liian lyhyt siihen, että on koko ajan järkevä, Oili vastasi snorkkeliä riisuessaan.

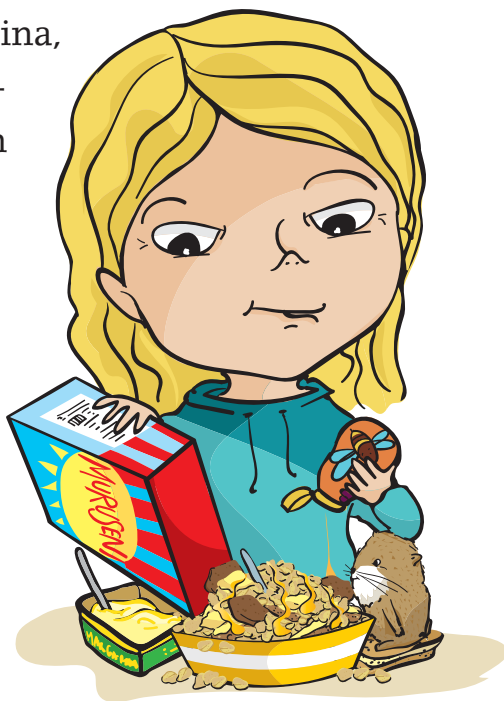
– Jos ette halua, että tämä toistuu, niin hommatkaa tänne oikea uima-allas, Erkki tokaisi ja vaihtoi kuivat vaatteet ylleen.

Äidin miesystävä Perttikään ei ollut kotona, koska hän oli vaihtanut työpaikkaa ja ajoi nykyään bus-sia Itä-Helsingissä. Aamuvuoro oli alkanut jo kuudelta. Aamuhäätäminen oli Pertille hyvin vaikeaa, hän rakasti nukkumista. Kerran Pertti nukkui koko aamupäivän, vaikka isä ja hänen kihlattunsa Vanupuikon-näköinen Anneli kävivät meillä kylässä. Anneli soitti olohuoneessa haitaria, rumpuja ja nokkahuilua yhtä aikaa, mutta Pertti ei herännyt siihenkään.

Koska paikalla ei ollut aikuisia, tein lautaselle oman aamiaismuroerikoiseni. Siihen tuli tietysti muroja, kolme lusikallista margariinia, kaksi töräystä hunajaa sekä juustovoileipä. Sitten mössäsin ne kaikki keskenään,

myös leivän. Äiti sanoo aina, että annokseni on kama-la, mutta minusta se on eräänlainen mestariteos.

Oli aika lähteä kouluun. Pesin hampaat, sanoin Marsu-Haloselle heipat, tarkistin, että repussani oli sen juomavettä, jolla voin muuttua tarvittaessa Supermarsuksi ja pinkaisin kohti koulua.

Matkalla tapahtui jotain hyvin omituista. Juuri ennen koulun pihaa kadulle tipahti keltainen kumiankka. Katsoin ylöspäin, mutta lähimailla ei ollut yhtään parveketta, puuta tai mitään muutakaan, mistä se olisi voinut pudota. Tosi kummallista.

SEIJA ON ÄMPÄRIPÄÄ

Biologiantunti oli alkamassa, mutta opettaja Seija ”Muurahaiskarhu” Lipsasta ei näkynyt missään. Kello oli jo viisi yli yhdeksän, joten tämä oli ennenkuulumaton. Seija ei ollut koskaan myöhässä.

– Missä se muurahaiskeko luuhaa? Rasva-Antero mumisi ja kaiversi linkkuveitsellä pulpettinsa kantta.

– On varmaan jossain piereskelemässä, Tero Uttanen höhötti.

Tero ei ollut meidän luokan fiksuin poika.

– Joo, ja on sitten pyörtynyt omaan hajuunsa, Rasvis jatkoi ja molemmat hekottelivat.

Onneksi nuo kaksi olivat ystävyksiä, koska kaikkien muiden mielestä he olivat melko typeriä.

Katsoimme Simon kanssa toisiamme ja pyörittelimme silmiä. Onneksi minulla on niin viisas ystävä kuin

Simo, eikä tuollainen ääliö kuin Rasva-Antero.

Luokan ovi avautui ja ”Muurahaiskarhu” astui sisälle. Tai oikeastaan emme voineet olla varmoja kuka sieltä tuli, koska tulijalla oli päässä pinkki ämpäri.

– Istukaa, olkaa hyvät, ämpärin sisältä kuului kumea ääni, joka kyllä kuulosti Seija Lipsaselta.

Myös kaulassa oleva sydänkoru oli tutun näköinen.

– Opettaja, miksi sinulla on ämpäri päässä? kysyin.

Seija Lipsanen ei vastannut, vaan hapuili itsensä ensin opettajanpöydän ääreen istumaan.

– Toisiko joku sakset? Ei, tarvitsen veitsen, hän pyysi.

Kaikki katsoivat Rasvista, jolla oli linkkuveitsi, mutta hän pudisti päätään. Itsekäs kun oli. Simo kaivoi pulpetistaan tikan ja antoi sen Lipsaselle.

– Käykö tämä? Simo kysyi.

– Kokeillaan, Seija vastasi.

Kaikki katsoivat ihan hiljaa, kun Seija Lipsanen kaiversi tikalla ämpäriin reiät silmiä ja suuta varten.

– Nyt on helpompi olla, kun näkee ja saa happea, Seija tokaisi ja kurkki rei’istä.

– Miksi sinulla on tuo päässäsi? kysyin uudestaan.

– Vaikea sanoa. Kävelin kohti koulua ja yhtäkkiä tämä tippui päähäni.

Olipa omituista. Minun eteeni kadulle oli pudonnut se kumiankka. Mistä näitä tavaroita oikein tuli?

– Ope, näytät ihan pinkiltä jalkalampulta, Rasvis hättähti takarivistä ja yritti saada muitakin nauramaan vilkuillen pilkallisesti ympärilleen. Hän pälyili siihen tyyliin mitä kiusaajat usein käyttävät, kun yrittävät saada muut mukaansa.

– Ihan sama, vaikka näyttäisin pinkiltä pampulta. Elämäni yksinkertaistuu nyt huomattavasti, kun en tarvitse enää pyöräilykypärää. Voin myös perua kamppaaja-aikani, koska ei ole väliä miltä hiukseni näyttävät! ämpäripäinen Seija iloitsi.

– Ihan kivan värinen, Kalle Alander kannusti.

– Tiedän. Ja nyt tulee kotitehtävä, Seija ilmoitti.

– Plääh, Lasse Kaaltio huokaisi. Hän inhoaa kotitehtäviä, Lasse väittää, että hänen päänsä on niin iso, että tieto katoaa sinne.

– Jokainen teistä aloittaa iltaisin murhelistan pitämisen, Seija ilmoitti.

– Minkä? kuiskasin Simolle.

– Ennen nukahtamista kirjoitatte paperiin kolme murhetta, jotka ovat tulleet päivän aikana tai vaivautuvat muuten vain, Seija selvensi ja koputteli kynällä pöytään.

– Miksi? Kirsikka kyseenalaisti.

– Sitten rypistätte koko höskän ja laitatte roskeen, Seija jatkoi.

– Miksi?
Mitä järkeä?
minä
kysyin.

– Opitte päästämään murheistanne irti, Seija hohotti ämpärin sisällä.

SIIVOOJA-JASKALLA MENEE HERMOT

Juuri ennen matematiikan tuntia koulun pihalta alkoi kuulua erikoista kiroilua.

– Voi pehkala, saaneri, permanto, kilinturpa, perunaperbeerri!

Se oli Siivooja-Jaska, joka hyöri ympäri pihaa luuta ja jätesäkki kädessään. Jaskan otsalta valui hiki suurina noroina, sillä piha oli yhtäkkiä täynnä romua! Tavaraa oli kaikenlaista. Minä erotin romuista leivänpaahtimen, vanhan polkupyörän, kangasta ja piparkakku-muotteja. Siellä täällä lojui myös esineitä, joista en osannut sanoa mitä ne olivat. Kummallisia muovisia häkkyröitä, vääntyneitä metallikiemuroita ja ihmeellinen nukke, jolla oli kaksi päätä.

– Mistä ihmeestä tätä moskaa oikein tulee? Jaska ihmetteli. Hän raivasi tavaroita kasoihin ja täytti jätösäkkejä.

– Jaska! Pidä välillä taukoa, jiiihaa! rehtori kehotti astellessaan ulos.

Siivooja-Jaska näki meidät ikkunassa ja nousi roskakasan päälle. Jaska ei ikinä jättänyt tilaisuutta käyttämättä, jos sai räpätä meille, koska se oli hänen intohimonsa. Valitettavasti Siivooja-Jaska ei ollut niin lahjakas, että voisi tehdä omaa levyä. Meidän mieles-tämme hän oli silti tosi hyvä.

– Hei lapset! Nyt tulee räppi aiheesta roskaaminen. Oletteko valmiina? Jaska huusi.

– Joo! vastasimme ikkunasta.

Matematiikanopettaja Sakari Laaksonen näytti peukkua. Siivooja-Jaska rykäisi ja aloitti:

Hei skidit, mikä teillä on meininki?

Kuka pihaa roskaa, kenen on tää kettinki?

Mitä järkeä heitellä romua,

herää kysymys, mikä vaivaa sua?

*Moskaa ja roskaa siellä täällä,
ämpäri näköjään Seijan päällä.
Sovitaan hei, että kotona sottaatte.
Jos roskaatte, niin itseänne mottaatte!*

Jaska osoitti meitä haastavan näköisenä.

– Ei me olla pihaa roskattu! Kirsikka Kurjenmaa
huusi ikkunasta.

*Okei, haukuinko väärää puuta,
ei auta muu kuin virittää luuta.
Ensi kerralla, kun tätä joku kaatopaikkana pitää,
rangaistus on, että räppään lisää!*

Me taputimme ja Siivoja-Jaska kumarsi.

– Oikein hieno laulu, Jaska. Nyt voit jatkaa töitäsi.
Ja lapset, jos näette, että täällä joku roskaa, niin tulkaa
heti kertomaan, jiihaa, rehtori ilmoitti vakavana.

Tämä oli todella kummallista. Kuka on niin hölmö,
että haluaa tehdä koulumme pihasta kaatopaikan?
Onneksi minulla oli yksi valtti hihassani. Minä olen

Supermarsu! Illalla pyydän Marsu-Haloselta tapaamisen Jättiläismarsun kanssa ja otan selvää, mistä tässä on kysymys.

– Tuletko meille tänään koulun jälkeen? kysyin Simolta, kun kuljimme kohti ruokalaa.

– Öh, tuota. En tänään oikein pääse, Simo takelteli.

– Miksi et?

– Koska, en muista, Simo sanoi ja livahti vessaan.

Ei sitten.

SIMO ♥ KIRSIKKA

Ruokalassa keittäjä-Donnan koirat Myrsky ja Mylväys pyörivät jaloissani, kun lapoin lautaselleni kaalilaatikkoa. Suomen lain mukaan koulussa ei saa pitää koiria, mutta kukaan ei koskaan paljastanut Myrskyä ja Mylväystä, koska ne olivat niin söpöjä ja pysyivät kiltisti ruokalan puolella. Koira-allergisille oli varattu oma pöytä lasikoppiin, josta käsin he ihailivat Myrskyä ja Mylväystä.

Kerran Lasse Kaaltio juoksi hädissään ruokalaan ja huusi "terveystarkastajat tulee!" Menimme ihan paniikkiin. Mitä jos he huomaisivat, että koulussamme on koiria! Keittäjä-Donnalla oli onneksi suunnitelma tällaisiin tilanteisiin ja hän naamioi Myrskyn ja Mylväyksen kahdeksi vauvaksi vaunuihin. Huijaus meni täydestä, vaikka Myrsky haukkui tutti kuonossaan tarkastajille. Donna selitti heille, että vauvalla on kurkunpääntulehdus ja

se voi kuulostaa ihan haukkumiselta. Onneksi tarkastajat uskoivat.

Istuin Simon ja Kirsikan viereen.

– Kuka ihme heittää romua koulun pihalle? Simo mietti ja haarukoi kaalilaatikkaa suuhunsa.

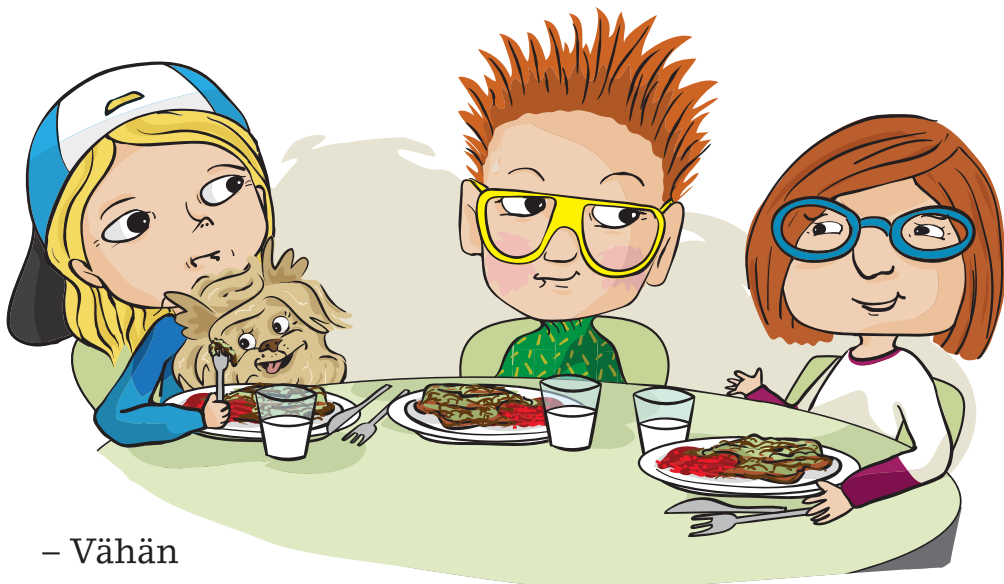
– En ymmärrä. Todella törkeää roskaamista, vastasin, mutta huomasin, että Simo ei puhunutkaan minulle vaan vastapäätä istuvalle Kirsikalle.

– Tosi outoa. Tulethan meille tänään? Kirsikka kysyi Simolta ja kasasi yhteisestä tarjoiluastiasta puolukkahilloa kaalilaatikon päälle.

– Joo, Simo vastasi ihan hiljaa ja muuttui yhtä punaiseksi kuin puolukkasurvos.

Ilmankos Simo ei halunnut tulla meille. Hän oli jo sopinut Kirsikan kanssa! Mistä lähtien Simo ja Kirsikka ovat olleet ystäviä? Olin aika ihmeissäni ja tuntui vähän oudolta. Totta kai Simolla sai olla muitakin ystäviä kuin minä, olihan minullakin, mutta silti tuntui pahalta. Me olimme aina olleet parhaat kaverit. Miksi he eivät pyytäneet minua Kirsikalle mukaan?

– Te olette nykyään kavereita? kysyin.

– Vähän
joo, Simo vastasi.

Mylväys hyppäsi syliini. Se katsoi minua ja nuolaisi poskesta.

– Yök, Kirsikka sanoi.

– Ei ole yhtään yök, minä sanoin.

Millainen ihminen sanoo koiran pususta yök? Ihme hiippari koko Kirsikka.

– ”Tätä margariinia leipäsi söisi”, Simo luki pienen levitepaketin kyljestä.

Pienet margariinipaketit olivat erilaisia kuin ennen.

– Häh? Tämä ei ole minun isäni tehtaasta! Rasva-Antero käänteli kiukkuisena leivänpäällistä kädessään.

Rasva-Anteron isän margariinitehdas oli aina toimitannut kouluun kaikki margariinit.

– Isäsi tehtaalla on toimitusvaikeuksia, Keittäjä-Donna ilmoitti. Hän ilmestyi pöytämme viereen raputtamaan Myrskyä.

– Ihan hirveää kseidaa. Ne jotka syövät tuota, saavat kärsiä, Rasva-Antero ilmoitti tyynesti, mutta silmät ilkeinä viiruina.

– Mitä kseidaa? Mitä on kseida? Tero Uttanen ihmetteli.

– Se ei ole minun isäni margariinitehtaasta, eli se on täyttä kseidaa, Rasva-Antero jatkoi ja nuoli lautaseltaan viimeiset puolukkahillot.

– Se sanotaan skeida eikä kseida, tokaisin ja lähdin ruokalasta ottamatta kantaa siihen kuka saa syödä mitään.

– Ei vaan kseidaa! Isäni voi soittaa kielitoimistoon ja pakottaa ne vaihtamaan koko sanan! Rasva-Antero uhosi.

Se oli varmasti mahdollista, koska Rasva-Anteron isä oli niin rikas, että pystyisi helposti ostamaan suomen kieleen uuden sanan, jos Rasvis niin haluaisi.

SUPERMARSU-LEFFALLA ★ YLI 100 000 KATSOJAA!

Hätä on suuri, kun taivaalta alkaa tipahdella kummallisia tavaroita kumiankoista leivänpaahtimiin. Opettaja Seija "Muurahaiskarhu" Lipsanen saa päähänsä ämpärin ja uutisreportteri reippaan kokoisen kalan. Mistä ilmiössä on kyse?

Huolestunut Supermarsu-Emilia lähtee Lahden mäkimonttuun tapaamaan Jättiläismarsua, joka on aina hyvin perillä maailmankaikkeuden asioista. Samaan aikaan kouluun tulee erikoinen oppilas, hopeatukkainen Wilson – mutta onko se hänen oikea nimensä? Simostakaan ei ole apua, sillä hän on koko ajan vain Kirsikan kanssa.

Mikä neuvoksi? Emilialla saattaa olla edessään kaikkien aikojen vaarallisin supermarsutehtävä...

Kuva: Ninni Nummelin
Nelonen/Hyvät ja huonot uutiset

9 789513 198992

www.tammi.fi ■ L84.2 ■ ISBN-978-951-31-9899-2